

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Lucie Růžičková
advokát
IČO 631 23 606
Jana Růžičky 1165/2a
148 00 Praha 4

Instituce

UNIQA pojišťovna, a.s.
IČO 492 40 480
Evropská 810/136
160 00 Praha 6

Č. j. FA/SR/ZP/46/2018 - 28

Praha 25. 2. 2019

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 3. 1. 2018 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci zaplacení částky ve výši 44.132 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení z neplatné pojistné smlouvy č. ■, o námitkách Navrhovatele ze dne 24. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/46/2018 - 21, proti nálezu finančního arbitra ze dne 16. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/46/2018 - 20, takto:

Námitky navrhovatele, ■, zastoupeného na základě plné moci advokátem Mgr. Lucií Růžičkovou, IČO 631 23 606, se sídlem Jana Růžičky 1165/2a, 148 00 Praha 4, doručené finančnímu arbitrovi dne 24. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/46/2018 - 21, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 16. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/46/2018 - 20, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vrácení zaplaceného pojistného ve výši 44.132 Kč jako bezdůvodného obohacení spolu se zákonným úrokem z prodlení, a to z důvodu absolutní neplatnosti pojistné smlouvy o životním pojištění pro její rozpor se zákonem, neboť Instituce na základě pojistné smlouvy nepřevzala pojistné riziko a nedošlo tak vůbec ke sjednání pojištění, a pro neurčitost podstatných náležitostí pojistné smlouvy o výši odkupného nebo pojistného plnění pro případ smrti nebo dožití.

Finanční arbitr při rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 16. 1. 2019, č. j. FA/SR/ZP/46/2018 – 20 (dále jen „Nález“), vyšel ze shromážděných podkladů, především z toho, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli pojistnou smlouvu č. ■ označenou jako Investiční životní pojištění Finance Life, s počátkem pojištění od 1. 7. 2006, pojistnou dobou 33 let, s pojištěním pro případ smrti nebo dožití a měsíčním pojistným ve výši 2.000 Kč (dále jen „Pojistná smlouva“).

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by námitka Instituce o promlčení práva Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení nebyla důvodná a v této souvislosti musel finanční arbitr odmítnout i námitku Navrhovatele, že by Instituce vznesla námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy.

Finanční arbitr návrh Navrhovatele podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi v celém rozsahu zamítl a všechny své právní závěry v napadeném Nálezu řádně a podrobně odůvodnil.

3. Námitky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel rozporuje závěry finančního arbitra a tvrdí, že finanční arbitr nesprávně rozhodl o promlčení nároku Navrhovatele, když nejdříve posuzoval otázku promlčení a teprve potom existenci nároku samotného. Právo, které nevzniklo, nemůže být promlčeno, a finanční arbitr tím, že neplatnost nezjistil, učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Navrhovatel s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 28. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2207/14 argumentuje, že bez zjištění existence samotného nároku je posuzování jeho promlčení nadbytečné a nevhodné. Navrhovatel současně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 5. 2011, sp. zn. 32 Cdo 2626/2009 tvrdí, že není „možné důvodně vznést námitku promlčení u nároku, který neexistuje“.

Navrhovatel s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. 12. 2008, sp. zn. 33 Odo 1136/2006, namítá, že finanční arbitr nezjistil, zda právo na vydání bezdůvodného obohacení Navrhovateli vzniklo, a proto není možné zjistit počátek běhu promlčecí lhůty.

Navrhovatel tvrdí, že skutková zjištění uvedená v Nálezu zjevně neodpovídají rozhodnutí a jeho odůvodnění, protože rozhodnutí o promlčení potenciálního a možná i neexistujícího nároku je v rozporu s ustálenou judikaturou i elementární logikou, když bez posouzení existence takového nároku nelze dospět ani k závěru, zda námitka promlčení nebyla vznesena v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 zákona č. 40/1964 sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý občanský zákoník“).

Navrhovatel tvrdí, že způsobem rozhodování o promlčení nároku bez kladné odpovědi na otázku, zda nárok existuje, porušil finanční arbitr právo Navrhovatele na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 odst. 1 usnesení č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina základních práv a svobod“), neboť rozhodnutí finančního arbitra spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Navrhovatel požaduje, aby finanční arbitr Nález změnil a zcela vyhověl podanému návrhu.

4. Vyjádření Instituce k námitkám Navrhovatele

Instituce se zcela ztotožňuje s Nálezem finančního arbitra a odmítá námitky Navrhovatele. Postup finančního arbitra v řízení považuje za plně hospodárný a odpovídající konstantní judikatuře. Instituce namítá, že posuzování námitky promlčení potenciálního nároku Navrhovatele bez provádění skutkového dokazování je zcela v souladu se zásadou hospodárnosti řízení. Instituce odkazuje na závěry z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 33 Odo 896/2006, citované v Nálezu nebo na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. II. ÚS 1872/08.

Instituce rozporuje Navrhovatelovu interpretaci rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2207/14, a tvrdí, že výsledkem procesního postupu soudu má být vždy co nejefektivnější postup.

Instituce se neztotožňuje se závěrem Navrhovatele, že by finanční arbitr nedostatečně zjistil skutkový stav, když finanční arbitr své závěry postavil na konkrétních skutkových zjištěních a opřel se o ustálenou judikaturu.

Instituce namítá, že odkaz Navrhovatele na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2008, sp. zn. 33 Odo 1136/2006, není příslušný, když oproti posuzované věci v citovaném rozhodnutí odvolací soud neměl s ohledem na zjištěný stav právní úpravu bezdůvodného obohacení vůbec aplikovat. V posuzované věci se naopak sám Navrhovatel domáhá vyplacení bezdůvodného obohacení z důvodu neplatnosti Pojistné smlouvy.

Instituce odmítá závěr Navrhovatele, že není možné učinit závěr o promlčení konkrétního nároku bez nutnosti zjištění existence konkrétního práva. Postup, v rámci kterého by obecné soudy a správní orgány měly vždy zkoumat a prokazovat existenci konkrétního práva, i když by bylo patrné, že nárok na jeho uplatnění je promlčen, by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie způsobující průtahy v řízení a navyšování nákladů řízení. Ze stejných důvodů je vyloučeno, že by finanční arbitr takovým postupem porušil právo na spravedlivý proces některé ze stran sporu.

Instituce odmítá, že by vznesená námitka promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení byla v rozporu s dobrými mravy, když Navrhovatel tuto skutečnost v řízení neprokázal ani nevyplývá z jeho tvrzení. S odkazem na obsah Nálezu Instituce tvrdí, že finanční arbitr dostatečně zjistil skutkový stav, aby mohl rozhodnout.

5. Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález buď potvrdí, nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a n. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, § 82 a § 83 správního řádu.

Finanční arbitr nepovažuje za nutné opakovat veškerou argumentaci tak, jak učinil v Nálezu, ani vyjadřovat se k těm námitkám Navrhovatele, které vznesl v řízení o Nálezu, resp. o námitkách, a nedoložil je jakoukoli novou argumentací nebo relevantními podklady (případně nevysvětlil, jak měly ovlivnit správnost a zákonnost napadeného Nálezu). Smyslem vypořádání tvrzení účastníků řízení a hodnocení podkladů v řízení před finančním arbitrem není podrobné vyvrácení každého tvrzení účastníků a provádění každého předloženého či označeného podkladu. V tomto smyslu se vyjádřil též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, kde judikoval, že „[n]ení porušením práva

na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“.

5.1 Promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení

Jak již finanční arbitr vysvětlil v Nálezu, v rozhodovací praxi obecných soudů se ustálil přístup, že z důvodu hospodárnosti řízení lze přednostně posoudit důvodnost vznesené námítky promlčení.

Navrhovatel v námitkách nerozporoval skutečnost, že promlčené právo nelze přiznat ani jej úspěšně vymoci, ani řádně neodůvodnil, v čem spatřuje nesprávnost samotného posouzení námítky promlčení finančním arbitrem.

Finanční arbitr v Nálezu dovedl, že právo na vydání bezdůvodného obohacení v podobě zaplaceného pojistného z titulu neplatnosti Pojistné smlouvy se promlčelo v objektivní tříleté promlčecí době (§ 107 starého občanského zákoníku), proto již neposuzoval běh subjektivní promlčecí doby, když vzájemný vztah subjektivní a objektivní promlčecí doby je takový, že skončí-li běh jedné z nich, právo se promlčí, i když ještě běží druhá promlčecí doba, viz např. již v Nálezu citované závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3148/2009.

Finanční arbitr opakovaně odkazuje, že postupoval zcela v souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 33 Odo 896/2006 (citovaného již v Nálezu) „[o]dvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) postupoval správně, jestliže posuzoval nárok žalobců nejprve z pohledu jeho promlčení“ a současně rozhodnutí ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 26 Odo 683/2006, že „dovolá-li se dlužník odůvodněně námítky promlčení, soud žalobu zamítne, aniž by zkoumal, zda uplatňované právo věřitele vůbec existuje či nikoliv“.

Již Nejvyšší soud ČSSR, ve svém stanovisku ze dne 26. 4. 1983, sp. zn. Sc 2/83, zaujal právní názor za účelem sjednocení judikatury k otázce, zda je možné pro promlčení zamítnout žalobu, kterou byl uplatněn nárok na náhradu škody jen v případě prokázání škodné události a vzniku škody, anebo bez nutnosti takového dokazování. Nejvyšší soud Slovenské socialistické republiky zastával názor, že „v soudním řízení lze zamítnout žalobu z důvodu promlčení práva jen tehdy, jestliže tvrzené právo skutečně existuje, tj. tehdy, jestliže je jeho existence v soudním řízení spolehlivě prokázána. Do té doby není požadavek účastníka předmětem řízení, proti němuž může být uplatněna námítka promlčení, není právem (nárokem), které je možno zamítnout z důvodu promlčení“; Nejvyšší soud České socialistické republiky byl naopak toho názoru, „že zaměření řízení v některých případech náhrady škody pouze na otázku promlčení je plně v souladu s ustanovením § 6 o. s. ř., protože tím dochází k nejúčelnějšímu zjišťování skutečného stavu pro rozhodnutí věci samé“ Nejvyšší soud ČSSR zaujal stanovisko k zajištění jednotného výkladu, ve kterém se přiklonil k druhému prezentovanému názoru: „Dovolává-li se účastník občanského soudního řízení promlčení, nemůže soud promlčené právo (nárok) přiznat; v takovém případě zamítne návrh na zahájení řízení. To platí u práva (nároku) na náhradu škody i v případech, v nichž není ještě prokázána odpovědnost za škodu nebo výše škody.“

Ačkoli se Nejvyšší soud ČSSR zabýval explicitně jen právem na náhradu škody, jsou závěry z citovaného stanoviska zobecnitelné i pro jiné nároky (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 33 Odo 896/2006).

Z Navrhovatelem citovaného rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2207/14, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2011, sp. zn. 32 Cdo 2626/2009 (resp. rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 2727/2014,

jak namítá Instituce), lze dovést pouze to, že rozhodující orgán vyhodnotí, zda je rychlejší a účinnější v daném řízení posouzení námitky promlčení či zda je na místě zjištění (ne)existence nároku (srov. výše citované znění stanoviska Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 26. 4. 1983, sp. zn. Sc 2/83).

Finanční arbitr s ohledem na výše uvedené odmítá i námitku Navrhovatele, že porušil právo Navrhovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Finanční arbitr posuzuje spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat.

Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod: „Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ Např. v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 856/14, Ústavní soud k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod dovedl, že „k takovému následku dojde teprve tehdy, jestliže by stěžovatelce bylo upřeno právo domáhat se svého nároku u nezávislého a nestranného soudu (popř. by tento soud bezdůvodně odmítl jednat a rozhodnout o podaném návrhu, případně by zůstal v řízení delší dobu nečinný), příp. v pozici žalovaného adekvátním způsobem využívat procesní prostředky ke své obraně.“ Taková situace v projednávané věci nenastala. Navrhovateli nebylo upřeno právo domáhat se tvrzeného nároku u finančního arbitra, v řízení před finančním arbitrem Navrhovatel mohl doplňovat svá vyjádření a důkazy po celou dobu řízení až do vydání Nálezu, Nález současně není překvapivý. Finanční arbitr současně rozhoduje skutkově obdobné případy shodně (viz rozhodnutí finančního arbitra na veřejnosti dostupné internetové stránce Kanceláře finančního arbitra).

Právo Navrhovatele na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod neznámá, že je zaručeno Navrhovateli právo na rozhodnutí podle jeho názoru a předestřené argumentace (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. I. ÚS 131/2000: „Ke zkrácení ústavně garantovaného práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny je třeba obecně konstatovat, že rozsah práva na spravedlivý proces, jak vyplývá z čl. 36 odst. 1 a z dalších ustanovení Listiny, není možné vykládat tak, jako by se garantoval úspěch v řízení. Právo na spravedlivý proces neznámá, že je jednotlivci zaručováno přímo a bezprostředně právo na rozhodnutí podle jeho názoru odpovídající skutečným hmotněprávním poměrům, ale je mu zajišťováno právo na spravedlivé občanské soudní řízení, v němž se uplatňují všechny zásady správného soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy.“).

Finanční arbitr posoudil uplatněné nároky Navrhovatele v souladu s právním řádem a konstantní judikaturou, při hodnocení předmětu sporu postupoval podle § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi a podpůrně též podle § 50 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu, která vyžadují, aby finanční arbitr při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, volně hodnotil podklady a pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Finanční arbitr pečlivě posoudil plynutí promlčecích lhůt a po zjištění, že Instituce vznesla námitku promlčení důvodně, finanční arbitr návrh Navrhovatele v celém rozsahu zamítl.

Finanční arbitr neshledává v námitkovém řízení důvody měnit své právní závěry učiněné a odůvodněné v Nálezu a nezbyvá mu než opakovaně konstatovat, že pokud Navrhovatel zahájil řízení před finančním arbitrem až dne 3. 1. 2018, učinil tak po marném

uplynutí objektivní promlčecí doby práva na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu tvrzené neplatnosti Pojistné smlouvy, a to ve vztahu ke všem platbám pojistného.

Objektivní promlčecí doba práva na vydání bezdůvodného obohacení z poslední platby pojistného v tomto případě marně uplynula nejpozději 4. 2. 2017 a uplatněný nárok na zaplacení částky ve výši 44.132 Kč s příslušenstvím tak finanční arbitr nemůže Navrhovateli z důvodu promlčení přiznat.

Finanční arbitr považuje výše uvedený postup za logický a hospodárný, když v posuzovaném případě mohl dojít buď k závěru, že Pojistná smlouva není neplatná, nebo k závěru, že neplatná je, avšak právo Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení se promlčelo (u obou variant by však návrh Navrhovatele musel zamítnout).

5.2 Soulad námítky promlčení s dobrými mravy

K námitce nepřezkoumatelnosti závěru finančního arbitra v otázce souladu námítky promlčení s dobrými mravy odkazuje finanční arbitr na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. 9 Afs 42/2013, že „[p]ovinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; nálezy ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či nálezy ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565)“.

Při hodnocení souladu námítky promlčení s dobrými mravy, tedy zda „uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na vydání bezdůvodného obohacení v důsledku uplynutí promlčecí doby bylo nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil“ (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04), musí mít finanční arbitr na zřeteli i samotný účel institutu promlčení, kterým je snaha stimulovat subjekty k včasnému vykonání subjektivních občanských práv.

Finanční arbitr v Nálezu na základě shromážděných podkladů zjistil, že uplynutí promlčecí doby si Navrhovatel zavinil sám, když několik let disponoval znalostí o skutkových okolnostech relevantních pro uplatnění jeho práva u soudu. Navrhovateli nic nebránilo obrátit se se stížností na Instituci a podat žalobu k soudu. Za situace, kdy se Navrhovatel o uplynutí promlčecí doby sám přičinil, nemůže zánik nároku představovat pro Navrhovatele ani nepřiměřeně tvrdý postih ve srovnání s jím uplatňovaným právem, který by byl takové intenzity, aby odůvodnil extrémní zásah do principu právní jistoty v podobě nepřipuštění námítky promlčení.

Z tvrzení Navrhovatele ani z předložených důkazů finanční arbitr nezjistil, že by se od ukončení Pojistné smlouvy Navrhovatel dozvěděl o nových rozhodujících skutkových okolnostech, které by na běh promlčecí doby měly vliv.

K úmyslnému jednání (a tedy i zlé víře) Instituce při vznesení námítky promlčení, protože Instituce sjednala s Navrhovatelem úmyslně neplatnou smlouvu, odkazuje finanční arbitr např. na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 33 Odo 938/2002, který k získání úmyslného bezdůvodného obohacení judikoval, že je „nutno prokázat existenci vědomosti žalovaného o tom, že při uzavírání smlouvy o sdružení a při přijetí vkladu od žalobkyně musel žalovaný skutečně vědět nebo být minimálně srozuměn (úmysl nepřímý) s tím, že přijetím finanční částky na svůj účet se bezdůvodně obohacuje. Takové skutkové závěry by přitom musely vyplynout z dokazování provedeného v tomto řízení, neboť Nejvyšší soud ČR je vázán skutkovými zjištěními, která učinil

na základě provedení dokazování odvolací soud. V průběhu řízení však nebyla prokázána vědomost žalovaného o tom, že může získat bezdůvodné obohacení, a že s tímto následkem svého jednání byl srozuměn. Z dokazování naopak vyplynulo, že po uzavření smlouvy a vložení finančních prostředků žalobkyní na účet žalovaného, vyplatil žalovaný žalobkyni úroky z jejího vkladu. Nelze akceptovat názor dovolatelky, že úmysl bezdůvodně se obohatit lze dovodit již z toho, že činnost žalovaného je podle platné právní úpravy zakázaná“.

V řízení před finančním arbitrem nebylo prokázáno, že by se Instituce nechovala v souladu se smlouvou, kterou považovala za platnou, nebo že by nebyla připravena Navrhovateli plnit v případě nastalé pojistné události. Při ukončení Pojistné smlouvy vyplatila Navrhovateli odkupné. Finanční arbitr tedy musí odmítnout námitku Navrhovatele, že Instituce namítla promlčení nároku Navrhovatele ve zlé víře s úmyslem poškodit Navrhovatele, když v řízení po zohlednění konkrétních okolností případu a zejména okolností, za kterých byla námitka promlčení vznesena (platnost Pojistné smlouvy napadá Navrhovatel, a to několik let po jejím ukončení, nikoli Instituce), tento úmysl Instituce prokázán nebyl.

Finanční arbitr ani po opakovaném posouzení jednotlivých Navrhovatelem tvrzených námitek neshledal důvodu pro určení, že by Institucí vznesená námitka promlčení nároku na vrácení bezdůvodného obohacení měla být v rozporu s dobrými mravy. Podle názoru finančního arbitra tedy nejsou v tomto případě dány takové výjimečné okolnosti předpokládané soudní judikaturou, vznesení námítka promlčení není šikanózním výkonem práva ze strany Instituce a ani v této otázce tak není důvod jakkoli měnit závěry uvedené v Nálezu.

6. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr v řízení o námitkách proti Nálezu nezjistil, že by ve věci vydání bezdůvodného obohacení z neplatné Pojistné smlouvy (odpovídajícího zaplacenému pojistnému spolu se zákonným úrokem z prodlení) z Navrhovatelem tvrzených důvodů o absolutní neplatnosti rozhodl věcně nesprávně, ani že by Nález a řízení, které mu předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“) rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce 28eggh
Instituce – datová schránka andcicx

